

[Margrete Auken]

at der er meget at nå, hvis man virkelig sætter ind systematisk. Endelig har den målrettede indsats også den fordel, at den synliggør et samfunds prioritering i disse sager. Man kan se, hvor meget politisk vilje der er til at gøre noget ved blodbadet på vore veje.

Ministerens redegørelse, som vi har fået, er en ynk. Jeg kan ikke gennemskue, om redegørelsens jammerlighed skyldes, at ministeren er blevet så fornærmet over ikke at have fået sin vilje med de forhøjede fartgrænser, at han nu nærmest afviser alt. I den retning tydede den tvære reaktion dengang, den manglende vilje nu til at få færdselsloven overholdt og selve den uvilje over for i det hele taget at gøre noget, som lyser ud af redegørelsen.

På den anden side er det for uværdigt og komisk, hvis fornærmelse er grunden, så jeg har søgt den andre steder. Er det virkelig sådan, at regeringen faktisk er godt tilfreds med det ulykkestal, vi har i øjeblikket, og derfor ikke ser nogen grund til at gøre noget ekstra? Regeringsredegørelsen bærer præg af det, for bortset fra en vag sætning: »Det er regeringens hensigt at arbejde for, at den positive udvikling på færdselssikkerhedsområdet kan fortsætte, således at uheldstallene kan bringes endnu længere ned, end de er i dag« – er det kun løse hist-og-pist-initiativer, vi præsenteres for. At lave målsætninger, som retsudvalget bad om, afvises uargumenteret på 3 linjer – og jeg gentager det citat, som hr. Jimmy Stahr havde. Ministeren skriver:

»Jeg vil imidlertid gerne straks give udtryk for, at færdselssikkerhedsarbejdet næppe bør lægges i alt for faste rammer og bindes til bestemte mål. Jeg tror, det er vigtigere, at der til enhver tid sættes ind på de områder, hvor ulykkesudviklingen tilsiger det.«

Hermed arkiveres alle erfaringer lodret, fordi ministeren tror et eller andet.

Færdselssikkerhedsarbejdets organisering skal der heller ikke gøres noget ved. Her citeres for en gangs skyld embedsmandsredegørelsen, hvis forfattere, der alle er ansatte i apparatet, naturligvis ikke har haft år til at begynde at slås om områdefordelinger, hvilket ikke kan overraske nogen, der har været i nærheden af apparatets revirbevidsthed.

Men netop ministerens redegørelse giver glimrende belæg for nødvendigheden af en omorganisering. Ministeren vil jo nemlig og-

så benægte – og det forstår jeg – at det er manglende vilje og ansvarlighed hos regeringen, der er skyld i det magre resultat, vi har fået forelagt, og så må det altså være embedsmandsværket, der på forhånd har givet op over for alle tiltag, der kræver nyorientering og langsigtet planlægning.

Færdselssikkerheden er skidt – og i øvrigt også usagligt – anbragt i justitsministeriet. Begrundelsen med, at politiet skal passe på færdselsloven, gælder jo ikke. Politiet skal faktisk også passe på alle de andre love, uden at vi af den grund henlægger alt under justitsministeriet.

Den dårlige anbringelse i justitsministeriet har ikke mindst de sidste par måneders forvrølede debat om hastighedsgrænserne vist. Det havde været meget gavnligt, om ministeriet var gået ind med lidt saglig oplysning og pålæg til politiet om, at der skulle gøres noget, for at loven blev overholdt. Man har en fornemmelse af, at politiet med samme usaglighed som taxachaufførerne og næsten med samme ihærdighed har fået lov at bekæmpe den nye lov.

SF kan ikke dele justitsministerens afslappede optimisme i denne sag. 749 dræbte og 13.812 tilskadekomne det sidste år gør faktisk indtryk på os. Vi så gerne, at ministeren allerede i dag tilkendegav, at han var villig til at se lidt ambitiøst på trafikikkerhedsarbejdet.

I embedsmandsudvalgets færdselssikkerhedspolitiske redegørelse, side 42, er der en interessant formulering:

»Det er udvalgets opfattelse, at administrationen af færdselssikkerhedsarbejdet på de givne vilkår fungerer tilfredsstillende.«

Den med »de givne vilkår« glemte ministeren i sin redegørelse.

Signalet er der jo: skal noget ske, må vilkårene ændres. Her er især organiseringen af arbejdet vigtig. I det mindste må man sørge for, at der bliver ansvarssammenhæng mellem lovgivning og konkrete tiltag. Da langt den største byrde hviler på trafikministeriet, ville det være rimeligt, om man samlede sagerne her. Det vil også give bedre mulighed for at gribe ind over for de lokale vejbestyrers passivitet i uheldsbekæmpelsen.

Jeg kunne godt tænke mig, at vi fik en oversigt over uheldsbekæmpelsen i de enkelte amter og kommuner, så vi kan se, hvad der rent faktisk sker. Jeg tror, det ville være